

Lustro – Michał Bajor

W ram
Prostokąt wbite szkło
Wtopione w ściany tło
Z pozoru kruche, zimne, puste
Stare lustro

Zna
Na pamięć każdą z rys
Pamięta wszystkie dni
Blask świecy albo promyk słońca
Co się błąkał
W nim

Gdzieś
Na samym lustra dnie
Są zapisane w szkle
Do końca świata setki twarzy
Smutków, marzeń

Ktoś
Kto cierpiał chociaż raz
Odnajdzie swoją twarz
Gdy spojrzy poprzez swe odbicie
Dojrzy życie
Tam

I policzy każdą z łez
U jej niewinnych rzęs
Ogarnie serca swego pustkę
Patrząc w lustro

Znów
Zobaczy zieleni drzew
Usłyszy własny śmiech
Zrozumie gdzie jest jego droga

I pokocha Też

Słowa: brak danych
Muzyka: brak danych